

# Вірші



Ду Фу

### **«Пісня про хліб і шовк»**

У Піднебесній, по Китаю всьому,  
Є тисяч десять міст, мабуть;  
Але чи є хоча б одне, в якому  
Не славилася б воїнів могуть?  
А що, якби серпи, мотики й рала  
Повикувати нам з блискучих лат,  
Аби вони покiрно оборали  
Цунь поля запустiлого улад?  
Гiркi ридання вже не поливали б  
Ту землю, де гула страшна вiйна.  
Чоловiки б iз пiснею орали,  
Жiнки б наткали з шовку полотна.

\*\*\*

### **«Весняний краєвид»**

Країна в руїнах, та гори і ріки живуть,  
У місті весна зеленіє співочо-строкато;  
Засмучено мислю (аж квіти в сльозах)  
про вітчизни майбуть;

І птахи журливі... З родиною жаль розлучатись.  
Три місяці поспіль палає запекла війна;  
Листи з батьківщини для мене дорожчі від злота.

Волосся коротша, на скроні лягла сивина;  
Рідке воно й куце, і шпильками — не заколоти.

\*\*\*

## **«Подорожуючи, вночі описую почуття»**

У човні з високою щоглою  
Тихо вночі пливу я.  
Глядячи трави побережні,  
Легкий проноситься вітер.  
Світ заливаючи сяйвом,  
Місяць гладить торжествуючи,  
Сюди від застави Юйминь.  
Повітря прозоре і світле.  
Коли б література  
Мені допомогла хоч трохи:  
Звільнила від служби -  
Вічної за хлібом гонитви.  
Нині ж моє становище  
Схоже своєю тривогою  
З чайкою, що метушиться  
Між небом і землею.

\*\*\*

## **«При місяці згадую брата»**

Тривожно гримлять барабани — вже люди не  
ходять;  
Це осінь, і чується втомлена пісня гусей...  
А ніч розсипає дзвінкої роси білі води;  
А в ріднім краю місяць світло ясніше несе.  
І брат мій далеко, розлучені ми — чи навіки?  
Ніхто не пита, чи помер я давно, чи живу;  
Я довго не маю листів, а послав їх без ліку, —  
Пожежі війни все палають вві сні й наяву...

\*\*\*

## «Повертаються дикі гуси»

Я приїхав на схід —  
від домівки це тисячі лі.  
Як уляжеться бунт,  
повернуся якої весни?  
Споглядаю над містом гусей —  
серце рветься з німої журби,  
Бо на північ летять,  
на Вітчизну вертають вони!